

M. A. M. Renes-Boldingh

Spinnetjes geluksdag

Volle morgenzon in een ontbijtkamer. Is er iets denkbaar, dat vroolijker en meer bemoedigend is, na het duister van den langen nacht? Kleine spiegelvlakjes beven op de reeds ingeschonken koppen thee en de grove ontbijtbordjes lijken in hun zijdeachtigen glans wel uit het kostbaarst materiaal vervaardigd. De bloemen in de kleine vaasjes vangen nog eens een nieuw en vroolijk leven aan en de drukke arbeidsmensch, die in zoo'n kamer binnenkomt, kan niet anders doen, dan met liefde en toewijding denken aan de wachtende taak.

In de breede vensterbanken van de eetkamer zit en leunt en hangt een groep jonge zusters, proefzusters nog, in effen blauw met breedwitte schort; ze luisteren met glanzende instemming, hoe een van haar vertelt van een pretavondje, dat een reuzenfuif is geworden, maar juist als al gesticulerende het hoogtepunt bereikt is, wordt de aandacht afgeleid door het opengaan der zaal deur, en keert zich de volle interesse naar de binnentredende.

„Hallo! Daar is de Spin! Daar is ze al!”

„Spin, kind, je hebt wat gemist, hoor!”

„Hallo! kijk dat Spinnetje er eens vroolijk uitzien!”

„Spin, heb jij een brief gehad,

Van je allerliefste schat?”

rijmt er een, die nooit om haar woorden verlegen is, en doordat niets zich zoo snel meester maakt van den troep, als de rijmziekte, valt een ander onmiddellijk in: „Spinnetje, mijn lieve kind,

Is 't in orde met je vriend?”

„Klets!” zegt de Spin, met een trefsende maar absoluut onverdedigbare krachtterm.

„Heelemaal niet klets, waarom kijk je dan zoo vroolijk? En bovendien, mag je niet zeggen klets. Kind, pas op! Weet je niet, dat het op de lijst van verboden woorden staat?”

„Spin heb ik dat goed gehoord,

Zeg jij daar een leelijk woord?”

begint er een zachtjes te neuriën.

„Klets!” zegt nog eens het Spinnetje, en stampt in opkomende boosheid met haar voet op den grond. Wat hebben die anderen zich met haar zaken te bemoeien! Wat kunnen zij er van weten, hoe graag ze iemand hebben zou, om bij te hooren voor het heele ernstig blijde leven! Ze gooit het gesprek over een andere boeg.

„Waarom eten we nog niet?”

„Zuster Tan is aan de telefoon geroepen. Nou hebben we nog even uitsstel van executie,” galmt het koor.

Daar staat ze dan: Mary van Dalan, zuster Mary, die in 't groote huis den bijnaam van Spin gekregen heeft. Tenger, al te mager meisje is ze, dat in 't onderwetsche blauw nog smaller lijkt, dan ze is; dat echter onbewust zoo iets stralends in haar heele wezen met zich omdraagt, dat men alle onschoone hoekigheid vergeet en aan niets meer denken kan, dan aan de warme, levende glimlach, waarmee 't heele Spinnetje lijkt samengegroeid en die haar mooier maakt, dan 't meest regelmatige en verzorgde gezichtje zijn kan.

„Spin, wat heb je?”

„Hier ben ik, zuster.”

„Mijn moeder is jarig,” zegt de kleine Spin en stralender worden haar oogen.

„Je moeder? O! En wat doe je nou?”

„Hier blijven natuurlijk; 'k heb toch geen vrijen dag?”

„Jammer, zeg!”

Dan gaat opnieuw de deur open en treedt de zaalzuster binnen. Zuster Tan, met de vroolijke oogen en de nog vroolijker blonde haren, die zich maar niet onder 't witte mutsje willen schikken en altijd in duizend kleine krulletjes opstaan om den stijven rand. Ze maken haar jonger dan ze wil zijn — in 't ziekenhuis althans. — Ze moet er toch wat streng en eerbiedwaardig uitzien, wil ze met succes de orde bewaren onder de twee dozijn jonge dingen, wier eerste opleiding aan haar is toe vertrouwd en die zich soms meer gedragen als uitgelaten kostschoolmeisjes,

dan als de ernstige werkende vrouwen, die ze moeten worden.

„Neen, dat vind ik ongehoord! Zitten jullie nu nog niet aan tafel? Zul je nu nooit eens leeren, hoeveel tijd hier waard is?”

„Ja, zuster Tan, maar u was er niet, en de Spin deed zoo raar, en.”

„Raar? Mary?” Een vragende blik zoekt het tengere meisje, dat achter en tusschen de anderen heftig „neen” schudt. Ze houdt van Mary; ze ziet dwars door 't brutale maskertje heen; ze weet van haar toewijding en idealen, van haar hunkering naar levensvervulling, en

soms kost het haar moeite om het glanzende geluksspinnetje niet voor te trekken boven de anderen, die zoo veel verder van haar af staan, innerlijk.

„Nou ja, raar — Zoo vroolijk bedoel ik. Haar moeder is vandaag jarig en nou wou ze vrij vragen, maar ze durft niet goed.”

„Kind, je praat wartaal! Dat komt van je leege maag. 't Is niet waar, Zuster Tan; ik wil niet vrij vragen, ik heb er niets van gezegd; heelemaal niet!”

Wijselijk negeert Zuster Tanneke de woordentwist. „Kom meisjes,” zegt ze kalm, „we moeten beginnen. 't Is meer dan tijd. Eerbiedig allen?”

Zuster Tan bidt; een van de meisjes leest den morgentekst en onder prijswaardige kalmte wordt het ontbijt gebruikt. Zuster Tan heeft er wel ontzag onder, al twijfelt ze er zelf wel eens

aan! Tersluiks kijkt ze nu en dan naar 't kleine Spinnetje, dat in glanzende verzonkenheid haar boterham eet, en vele gedachten doorkruisen daarmee haar hoofd.

„Heb je nog broers of zusjes thuis, Mary?”

„Neen, zuster, geeneen. M'n broer is in Indië en ik ben hier. We zijn maar met ons tweeën.”

„En je vader is gestorven?”

„Ja, al lang geleden; ik was nog een halve baby, toen vader stierf. Moeder woont nu alleen, op een bovenhuis, met een daghitje, natuurlijk.”

„Ook een saaie beweging?” flappt een er uit.

„Verboden woord!” constateerde ad rem een ander en zuster Tan zegt: „precies”.

Dan zwijgen ze weer; 't ontbijtuurtje loopt ten einde en reeds beginnen de afdeelingen met hun zware dagtaak te roepen. Er wordt gedankt en gezongen; daarna stoelengeschuivel over den onbedekten vloer.

„Weet je allen, waar je zijn moet, meisjes?”

„Ja wel, zuster Tan.”

„En les van dokter, vandaag?”

„Nee zuster, de les gaat niet door. Dokter heeft consult in Haarlem.”

„Nou, dat tref je dan al weer. En nu kalmpjes aan hoor. Denk er om, 't is een huis voor zieken, hier. Die vragen medegevoel van ons.”

Dan tegen het Spinnetje, dat een der laatsten is: „Kom je straks even bij me, Mary? Zaal 8; isoleerkamer.”

„Goed, zuster Tan.”

Geen van de anderen merkt het op, dat Tanneke's gedachten bezig zijn, vaste vormen aan te nemen. Zuster Tan heeft het eenzame, ouderende moedertje zien zitten, met wie ze eenmaal gesproken heeft, toen ze Mary presentereen kwam: vriendelijk, stil gezicht, waarop het leed zijn diepe voren getrokken heeft. Nu eenzaam, op haar verjaardag! Och ja, wie ongetrouwd blijft, moet zoo iets leeren aanvaarden,

hoe moeilijk 't soms ook vallen kan. Maar als je getrouwd bent geweest en kinderen hebt en bovendien veel verdriet en zorgen hebt gekend. . . . Dan moet je toch eigenlijk geen eenzamen verjaardag meer behoeven te vieren. Dus, 't is klaar en duidelijk voor zuster Tanneke: Mary van Dalan moet vrij hebben vandaag; die moet naar haar moeder toe.

Daar staan ze al samen in 't ongebruikte wit betegelde vertrekje, omhangen van scherpe lysolgeuren. „Hier ben ik, zuster.”

„Spinneke, zou je graag naar je moeder willen, vandaag?”

„Ik? naar mijn moeder? O, ontzettend graag, natuurlijk.”

„Dan moest je maar gaan, vind ik. Anders is ze ook wel erg eenzaam, hè? 't Is niet druk met de patiënten en dokter is er toevallig ook niet. Als je nu gauw voortmaakt, kun je den trein van half negen nog halen. 't Is nu even voor acht.

En tien uur thuis. 'k Haal je zelf van den trein; 'k heb een vrijen avond en ben daar dan toch in de buurt. In orde?”

„O! Zuster Tan!” Sprakeloos staat een oogenblik de kleine Spin. Ze kan haargeluk niet ineens omvatten. „Heusch? Meent u 't?” Een paar heete tranen dringen geheel tegen haar wil, haar in de oogen. „Heusch, zuster Tanneke?”

„Natuurlijk, malle meid! Waarom zullen we nu meer eenzame menschen maken, dan noodig is! En nou vlug! Anders mis je je trein nog en een extra laat ik niet voor je loopen, hoor.”

Dan komt er beweging in het smalle blauwtje en de Spin doet, wat geen voorproefje ooit nog gewaagd heeft: ze slaat haar armen knellend om Tanneke's hals en geeft haar vol overtuiging een knallende kus. „Lieverd,” zegt ze, en holt dan zonder omkijken weg.

En Tanneke kijkt haar na, met een zeldzaam wijd geluk in de oogen. Ja, 't leven is toch mooi en schoon, zelfs in deze vrijwillige gekozen ziekenhuis-

taak, die soms afmattender en zwaarder lijkt, dan een mensch vermag te dragen. Mits ze maar oppast, een levend mensch te blijven, met een echt, levend hart van binnen . . . en niet te verworden tot een stuk raderwerk, zooals zooveelen. . .

Dan strijkt ze energiek haar krulletjes glad en gaat glimlachend aan haar taak beginnen, nu zonder verder oponthoud.

En 't Spinnetje tramt door de stadse morgendrukke; plechtig in costuum, omdat ze geen tijd heeft durven nemen, zich te verkleeden. Zwarte mantel, zwart kapje, zwarte handschoenen — en in haar handen draagt ze voorzichtig een schat van voorjaarsbloemen, die ze nu en dan met blijde oogen omvangt. Daarvoor heeft zij nog juist even tijd kunnen vinden, in den winkel om den hoek. Mooi zijn ze! Onbegrijpelijk. De menschen kijken er naar met benijdende blikken en zien dan even benijdend naar 't smalle gezichtje boven 't effen zwart, dat zoo zonnig stralen kan. „Wat voor een buitenkansje zou dat jonge zusterje hebben,” vragen ze zich af.

't Is druk op het perron; 't schijnt een gewilde trein te wezen, die geheel vol loopt. Op de teenen wippend, gluurt Mary de overvolle wagons in. Vol, vol, vol. Tot achteraan toe vol. Alle derde klassen bezet; hè, wat vervelend!

„Moet u mee, zuster?”

Gelukkig, de conducteur gaat helpen. Nu komt 't in orde en gehoorzaam trippelt ze achter den breeden uniformrug aan. Een leege tweede klas wordt geopend met 't breede gebaar van een, die te beslissen heeft. „Alstublieft, zuster.” „Ja maar. . . ik heb kaartje derde. . .”

„Stapt er gerust in. De derde is heelemaal vol en hier zit u best. Op mijn verantwoording hoor.”

„Nou, graag dan. Dank u wel.”

„Tot je dienst, zuster. Nu uw kaartje nog even.”

En dan zet de trein zich in beweging en Mary geniet onuitsprekelijk van de ruimte om zich heen. Naast haar liggen

de bloemen, voorzichtig neergeveld in hun blanke ritselpapier, en zelf sluit ze af en toe even de oogen. Moe is ze. Eigenlijk is ze altijd moe, sedert ze dit werk der barmhartigheid gekozen heeft. Zoo ongeloofelijk veel komt er in het ziekenhuis op haar aanstormen, dag in, dag uit — zooveel ellende van lichaam en ziel, die ze mee moet leeren dragen, wil ze een goede verpleegster worden. De anderen schijnen dat niet zoo te voelen. Die leven anders; minder moeilijk. Soms wenschte Mary, dat ze ook luchthartiger kon zijn; dat ze in werkelijkheid 't vroolijke, grappig-brutale Spinnetje was, dat ze nu schijnt te zijn. Of Tan het weet, hoe moeilijk ze 't leven soms vind? Of Tan haar daarom dit buitenkansje heeft bezorgd? Tan moest eens komen logeeren — in een vacantie. Als ze dan tegelijk vacantie hadden, tenminste.

Dan ziet Mary weer uit over de zonbeschenen voorjaarsweide, waar jonge lammeren dartelen om hun kalme, bezadigde moeder, en waar de hoogbeenige veulens de dolste sprongen maken, wanneer ze den sneltrein hooren aandaveren. Langzamerhand worden de weiden minder, de beboschte stukken meer — en eindelijk vertoonen zich de eerste denneboschjes, vreemd grauw en overwinterd in den overmoedigen jongen zonneschijn . . . Spinnetje zucht van diepinnerlijk geluk. Geen vijf minuten meer, dan is ze er. In gedachten ziet ze haar moeder reeds staan, voor het venster misschien. Of boven aan de trap? Een verrassing zal 't zijn, zonder gelijke! Jammer eigenlijk, dat ze niet nog even een feestelijke jurk heeft kunnen aantrekken. Maar enfin, dat kon nu eenmaal niet.

Wanneer de trein, na kort oponthoud, weer tot vertrekken fluit, is Mary al 't lange smalle perron overgerend en stormt lenig de trappen op, die naar boven, naar den beganen grond voeren.

„Vrije dag, zuster?” De controleur kent haar al, en glimlacht onwillekeurig achter zijn brilleglazen om haar groote

glanzende vreugde.

„Ja, en onverwacht!”

„Nou, hoe is-t-je?”

Buiten omvangt haar na de tochtige kilheid van de stationshall opnieuw de zonneweelde en veerkrachtig zet ze den pas er in, de bloemen voorzichtig voor zich uitdragend. In de verte wenkt reeds het groote woningblok met zijn erker-tjes en gewerkte balconleuning. Staat ze daar voor 't raam, de jarige? Neen, natuurlijk niet! Hoe zou ze ook. Wien zou ze verwachten. . . . Maar des te grooter zal de verrassing zijn, straks, als ze de voordeur opentrekt, in de meening misschien, dat 't de kruidenier of de bakker is. Nu dus maar bellen. Daar gaat de verrassing beginnen. Feestelijk luid rent de electriche zing-zang 't huis door. „Gauw! Gauw! doe open! Ik ben immers hier! De ver-rassing!”

En dan doet er niemand open. Inder-daad. Ook niet, wanneer het belgeluid nog twee, drie keeren met dreigende sprongen naar binnen stormt! Niemand doet open, niet de jarige en niet de kleine daghit. . . . en langzamerhand dringt 't tot Mary's bewustzijn door, dat er ook niemand open kan doen, omdat er niemand thuis is.

Als een onverzettelijke zwarte massa valt de teleurstelling op haar zonnige vreugde en, scherper nog dan in den trein, voelt ze, hoe moe ze is. Moe! Moe! Om te schreien van moeheid en teleurstelling.

Hulpeloos en half versuft kijk ze een oogenblik om zich heen in de verduis-terende wereld; zonder doel, zonder thuis.

Dan gaat de tweelingsdeur open, die tot de benedenwoning toegang geeft. Een vreemd sproetig dienstmeisje ver-toont zich, nieuwsgierig en praatgraag.

Had u de oude mevrouw willen op-zoeken, zuster? Die is niet thuis hoor. Uitgegaan, van morgen al. Met een auto gehaald. Maar ze komt wel van-avond terug, en ik zou den sleutel zoo lang bewaren, voor 't geval, als er

iemand kwam. Dus als u er in wil? Ja, erin; dat zal het beste zijn. Barm-hartigheid lijkt dat, vergeleken bij 't armelijk hunkeren voor een gesloten deur. Gauw in 't ledige huis, om alle teleurstelling en schaamte en bittere leegheid te verbergen!

Open gaat de deur en weer dicht. 't Spinnetje sleept zich de trap op; akelig dringt de stilte om haar heen, van 't huis, waaruit de levende ziel is weggegaan. Zelfs de tulpen in de voorkamer, prachtig in hun langstelige trotsch tegen 't donkerroode pluche van 't tafel-kleed, lijken veraf, levenloos. Mary vult een vaas met water, zet haar bloemenschat er in en zoekt een voor-deelig plekje er voor. En als ze eens maal staan, vallen een paar tranen er op.

Moeder uitgegaan! Op haar verjaar-dag nog wel! Op den heel extra-vrijen verrassingsdag van Spinnetje! Weten ze dan zoo weinig meer van elkander af, dat zoiets mogelijk kan zijn? Stil duikt ze in elkaar in den diepen stoel bij 't venster, moe, verslagen. Ze hui-vert, wanneer ze daar zoo zit, zonder mantel, in 't strakke blauwe katoentje.

Wel 't is voorjaar, maar de voorjaars-mildheid is alleen in den onmiddellijken zonnenschijn te vinden. En in Mary's hoekje valt geen zonnenschijn — op geen enkele manier. Opeens huilt ze haar ellende uit; snikkend krimpt ze in elkaar tot een hoopje ellende en ze huilt, tot ze geen tranen meer over heeft. Dan gaat ze, nuchter geworden, met zich zelf te rade, hoe ze den dag verder doorbrengen zal. Kachel aan-maken? Vervelend karwei. Misschien ook niet noodig, wanneer ze een van moeders wolletjes aanschiet. Maar koffie zetten, dat kan. En dan verder op zoek naar eetbare waar. — Of anders wat koopen. — Een picnic organiseeren in je moe-ders huis, een picnic met de stilte tot eenigen kameraad! 't Spinnetje glim-lacht bitter. Dat kan ze, bitter glim-lachen! Maar hoe bitterder ze glim-lacht, des te hooger zitten de tranen.

't Water in 't electriche keteltje begint juist te zingen, wanneer beneden een deur dicht slaat. Bij de bureu zekker. Nee, 't komt hier de trap op — Dus toch? Dus toch de jarige moeder. — Gaat alles nu werkelijk nog goed worden?

„Hallo! Mamsie!!” Ze zingt en jubelt 't en springt er mee naar de kamerdeur. —

De bloemen, gauw, waar zijn ze. — „Pardon — zuster.” —

Dat is voor de tweede maal bedrog? Er staat een vreemde jonge man voor haar, die nog buiten adem is, omdat hij het noodig vond, in 't ledige huis met drie treden tegelijk de ergerlijke trap te nemen.

„O, ik dacht. —” Wat ze dacht, zegt Mary niet, en wat ze denkt, zegt ze evenmin. 't Is in zijn razenden cirkelloop ook niet onder menschenwoorden te vangen.

„Ja, ik dacht ook — daarvandaan dat ik maar zoo binnen kom.” — Dan opeens met een nieuwe herkenning in de oogen: „Jij bent toch Mary niet? Ja, natuurlijk je bent 't. Maar mij ken je niet meer, is 't wel? Zeg, je moeder is bij ons — Ravenberg — mijn ouwe lui wonen hier al een week of zes — ik zelf ben verleden week uit Amerika terug gekomen — krijg hier een baan, waarschijnlijk. Dolf; Dolf Ravenberg. Weet je 't nu?”

„Och, natuurlijk! Ja!” Nu weet Mary alles. Ze ziet 't weer voor zich, 't vroegere buurhuis, ver weg, in polsderland. Het huis, met zijn troep wilde jongens, waarvoor ze als veel kleiner meisje altijd een heimelijke angst en afkeer had. Dolf Ravenberg! Natuurlijk — nu ziet ze 't duidelijk!

„Ja, maar, ik begrijp niet, wat moet jij dan hier!”

„Je moeder blijft bij ons logeeren. Hebben ze net samen bedisseld, thuis. Nou kom ik wat halen, ja, wat zei ze ook weer. — Enfin, dat zoek jij nu wel bij elkaar. — Maar wat deed jij eigenlijk hier!”

„M'n jarige moeder opzoeken, natuurlijk. En voorts een picnic in elkaar zetten.”

„Nou, kleeid je dan maar vlug aan en ga mee. Je moeder zal blij wezen, zeg. Ze zat van morgen in de vroegte al over je te tobben. Samen met mijn moeder. O, ze kunnen zoo gezellig samen tobben die twee.”

Vederlicht, met vroolijke zingzang in heel haar wezen, doet Mary af, wat ze te doen heeft. 't Keteltje wordt uitgechakeld met een zucht van verlichting; de kast weer afgesloten, de weinige toiletbenodigheden van moeder bijeengegaard in haar slaapkamer.

„Klaar? Gaan we?”

„Ja, klaar.”

Dicht slaat de deur. Door het geopende erkerraam van 't benedenhuis kijkt een sproetig meisjesgezicht 't tweetal na. Groote, forsche jongeman, extra breed in de winterjas, die hij nog altijd draagt . . . en 't kleine zwarte persoon-tje er naast, die zorgvuldig 't weer ingebonden boeket voor zich uit houdt.

„Anderhalve cent, hoor,” meesmuilt het meisje. „Maar misschien wordt 't ook wel niks.” Ze hoopt, dat 't niks wordt, want met haar eigen vrijage is 't eveneens mis gegaan; verleden week al.

„Is 't hier?” Ze staan stil voor een nieuwgebouwd landhuisje, dat straalt van vriendelijkheid, midden op een groot, glad gazon.

„Ja, hier. Lollig huisje wel, hè?”

„Verboden woord,” constateerde Mary, die min of meer overmoedig wordt als reactie op de al te felle teleurstelling.

„Hè?!” met een verbaasden blik.

„Lollig is een verboden woord, zeg ik.”

„Woon je dan in een klooster?”

„Nee, dat niet, maar we hebben wel een massa verboden woorden. We hebben ze uit 't hoofd geleerd, zeg. Lollig, leuk, pan, mop, krijg op je kop.”

Ze hoort niet meer 't andere, zeer verboden woord, dat Dolf nu prevelt aan 't adres van het ziekenhuis, want haar zoekende blik ontdekt in de zon

nige serre een bekende gestalte en enkele vliegende seconden later heeft er een begroeting plaats, zoo vreugdevol, als alleen na bittere droefheid en hard gemis, mogelijk kan zijn.

„Kindje, kindje, dat ik je nu toch bij me heb! Wat is dat een onverwachtgeluk! En zoo veel bloemen breng je mee!”

Onmiddellijk verwijdt zich de goede gezinskring om ook Mary in zich op te nemen en ze zit in de serre, zoo vertrouwd, alsof de jaren van lang geleden nooit hebben opgehouden te bestaan. De oude „tante” naam wordt spoedig weer teruggevonden; de „oom” naam volgt spoedig, half lachend, half beschroomd, voor den ouden geleerde met zijn zilvergrijze haren, en duizend herinneringen duiken op, springen lachend rond van den een op den ander, en maken den dag tot een feest, zooals Mary zelfs in den trein niet heeft kunnen droomen.

Zoo leeft het Spinnetje pas! Iedere blik, iedere beweging van haar leeft; ieder woord van haar sprankelt van diep-in gehoed, zuiver leven, en 't Spinnetje is mooi, zooals ze daar zit. Mooi in 't strakke blauw katoentje, mooi in 't donker fluweelen kleedje, achtergelaten door de al weer van vacantie vertrokken dochter des huizes . . . dat ze op algemeen verzoek voor de namiddaguren aantrekt.

„Kind, kind, wat ben ik toch blij. Wat is dat een feest, dat jij er nu ook bij bent. Wie had dat kunnen denken.”

't Ontroert Spinnetje en maakt haar beschaamd. Hoeveel eidelooze liefde schuilt er achter die simpele woorden en hoeveel verhooring trilt er in door! Mary denkt, dat op dien zelfden toon

haar moedertje 't eenmaal in den Hemel ook zal zeggen: „Heere, Heere, wat ben ik toch blij. Wie had dat kunnen denken, dat Gij voor mij, arme, zoo een Verrassing hadt bewaard!”

Heelemaal uit de verbazing uit komt Spinnetjes moeder niet, dien dag. Ze zit maar stil op den achtergrond van het familieleven, naast den hoogen palm-inbak en laat glimlachend toe, dat het leven zich kristalliseert om de jongen. Zoo is het leven nu immers eenmaal. Om al wat jong is, stuwt het tezamen en de ouden hebben 't toezien. Die mogen zich laten omkoesteren door hun levensdurf en zich er over verwonderen, dat de wereld toch altijd hetzelfde blijft . . . nu, zoo goed als dertig jaar geleden.

Ouden en jongen en wat jong is, zoekt elkaar.

„Speel je ook, Mary?” Zacht en beschaafd van intonatie dringt de stem der nieuwgevonden tante tot haar door, ondanks 't luide spreken van Dolf met zijn vader over Amerika, het land der groote afmetingen . . . het onderwerp, dat nog lang niet is uitgeput.

„Ja tante; piano.”

„Zeg, Dolf, dan moesten jij en Mary eens wat ten beste geven, ten eere van onze jarige. Toe jongen, rijs op en haal je viool.”

Met moeite maakt een lang lijf zich los uit de veilige fauteuilomarming.

„Spelen? Maar moeder! We weten niet eens, of Mary er wel zin in heeft. U commandeert ook maar, en 't kan best wezen, dat ze veel liever uitrusten wil.”

„Ik ben niet moe,” zegt Spinnetje verontwaardigd, en daarmee is ten gunste van 't spelen beslist.

't Samenspel wordt een lang ontbeerd genot, waarbij, tusschen luchtig woord en vingerspel telkens de ernstig-schoone achtergrond van 't waarlijk muzieklijk hebben te voorschijn komt kijken.

Herkennen, louter herkennen en herkend worden, daaruit bestaat eigenlijk de heele schoone dag. Spinnetje jubelt en leeft haar blijdschap vrijelijk uit in dezen kring van veiligheid. Ze trekt geen parallellen meer tusschen 't zieken-huisleven en dit; ze denkt niet, ze leeft alleen en ontvangt alle schatten als een kind zoo blij. Daarmee schrijdt de feestdag voort, daarmee schrijdt hij naar zijn einde toe.

Tante Lida begint er, in haar kwaliteit van zorgende huismoeder, het eerste over te praten, dat er een einde aan den feestdag komen moet.

„Hoe laat gaat je trein, Mary'tje? Dan kunnen ze er in de keuken op rekenen, met eten.”

„Acht uur 14, tante.”

„Dan al? Maar kind! Zoo vroeg! Ja, dan moeten we vooral niet te laat zijn met eten. Als je daarna nog ver-

kleeden moet! En een half uur loopen naar het station moet er ook nog af.”

„Nee, tante, 20 minuten op zijn hoogst.”

Dolf geeft Spinnetjes moeder een oolijk knipoogje.

„Kun je niet spijbelen, Mary? Wat gebeurt er met je als je spijbelt? In arrest? Of een week lang geen toespis?”

„'k Weet niet hoor. Geen ondervinding van. Maar vermoedelijk niet veel goeds.”

„Spijbelen de and'ren wel? Of durft niemand de strenge kloosterwetten ontduiken?”

„Ja sommigen doen het wel eens, maar ik natuurlijk niet.”

„Nee” zegt Dolf, langzaam en eigenaardig geintoneerd. „'t Is ook niets voor jou.”

Nu staat opeens Spinnetje op scherp; voor een moment is ze werkelijk het spinnetje, dat haar naam niet ten onrechte draagt.

„Waarom niet? Daar zal jij wat van weten! Vanmorgen zei je nog zuster tegen me.”

Maar Dolf houdt den ernstigen toon van te voren vast. „Wel, spijbelen ver-raadt altijd gebrek aan noblesse. Net als vroeger in school het spieken. 'k Heb er nooit aan mee willen doen, al hebben de anderen me er om uitgedaagd en gehaat. Volslagen gebrek aan nobless; daarom kon ik het niet. En jou zie ik er niet voor aan, dat jij ook dat gebrek aan noblesse hebt.”

Spinnetje is weer Mary, gegrepen door de eerlijke klare woorden van Dolf.

„Nee — eerder een teveel. Dan gaan ze je trotsch vinden en hoog in 't wapen en je weet op 't laatst zelf niet meer, of 't waar is, of niet.”

Stil luisteren de anderen toe. Ja, dit is het jonge geslacht, dat zoo critisch zichzelf en anderen bekijkt en in duidelijke bewoordingen positie neemt in 't leven.

Maar brave kinderen zijn het; ze staan aan den rechten kant van het leven,

de een zoowel als de ander. Mary's moedertje straalt; zoo is het immers. Noblesse, het plantje, dat zeldzaam wordt in het jachtende leven, en dat toch zoo noodig is.

Dan zendt ze haar zegenende gedachten uit naar haar eigen jongen in het verre Indië, die ploetert om vooruit te komen en die vecht, om ook in Indië aan den rechten, eerlijken kant van het leven te blijven.—

't Einde van den schoonen dag komt onverbiddelijk. 't Schijnt al henen door de eenvoudige vreugde van het feestelijk diner'tje; 't dreigt in het strakke ziekenhuisjaponnetje, dat boven in de verwarmde logeerkamer te wachten hangt.

„Moet 't nu werkelijk wezen, lieveling?”

„Ja, Mamsie, werkelijk. 'k Ga me verkleeden.”

Tiptop, fijn zwart nonneke, komt Mary weer beneden. „Zoo menschen, kijkt me aan! Nu ben ik weer de Spin.”

„Spin?”

„Ja, zoo noemen ze me in 't ziekenhuis, de andere voorproefs.”

„Ze zijn niet wijs, kind,” constateert de nieuwe oom. „Trek je er in ieder geval maar niets van aan.”

„Doe ik ook niet oompje,” stelt Mary wijs gerust. Maar in haar oogen komt al iets van de schaduwen, waarin ze zich weer begeven gaat.

Dan, Dolf na de algemeene lachende afscheidnemerij: „kom Spin, ik breng je weg, als je 't goed vindt. Vinden jullie ook niet, oudjes, dat ze niet alleen naar 't station kan gaan?”

„Mij best, hoor. Moedertje, tot ziens dan maar weer. Fijn, dat je hier blijft vannacht, hè? Zul je lekker slapen? Ja?”

„Dag kind; en wel bedankt voor alles. Wanneer zien we je weer?”

Nog even een schimachtig wuiven, via het verlichte voordeurvlak; dan sluit het donker der nieuw gevormde

lanen zich om hen heen. De landhuisjes rusten ver van den weg, gazons liggen scheidend er voor, sierstruiken duiken massaal op. Een enkele waakhond bast nijdig tegen de naderende voetstappen.

Ze spreken niet veel. Mary probeert het goed en billijk te vinden, dat ze weer naar het ziekenhuis terug moet en in Dolf is dien dag een gevoel ontbloeid voor het kleine glanzende Spinnetje, waaraan hij nog geen vorm zou kunnen of willen geven, maar dat hij zeker nog voor geen enkel ander meisje gehad heeft. O, hij heeft er vele ontmoet op zijn reizen. In sportcostuum en in avondtoilet en in badpak. Opzichtig beschilderde en meer geniepig mooigemaakte. Met kunstige wenkbrauwboogjes en roode lippolvingen, en het verstarde filmsterrenlachje, dat onbevangen vroolijkheid moet voorstellen, maar er zoo'n droevige parodie van is. Meisjes genoeg; ook wel die aardig tegen hem waren. Doch geen van die allen heeft hem ook maar kunnen raken in zijn binnenste wezen. En nu deze kleine Mary, die hier naast hem trippelt. Dit stukje eerlijk leven, waar geen spoor van bedrog aan is; dit ernstige werkstertje, dat nu weer onderduiken gaat in ziekenhuis-misère, en waar ze geen andere waardeering voor hebben, dan: Spin.

Opeens barst hij los:

„Weet je, Mary, 't is toch eigenlijk geen werk, in zoo'n ziekenhuis. Net nou 't gezellig begint te worden, moet je weer opbreken. . . .”

„Dat heb je in andere betrekkingen toch ook? Je zuster Dien zal ook liever thuis gebleven zijn, dan naar haar school en kosthuis terug te keeren. . .”

„O, Dien! 'k Heb 't niet over Dien. Die redt zichzelf wel. 'k Heb 't over jou.”

„Nou, goed; ik red me zelf ook wel.”

„Ja, natuurlijk sla je er je door. Maar verder. Wat heb je daar, dat je leven

vullen kan. Je kameraden noemen je Spin. De zieken, die beter worden, gaan weg, de beste stuurt je misschien nog eens een ansicht. . . . En. . . ."

Er komt een wonderlijke ernst in Mary's stem. . .

„En die niet beter worden, gaan ook weg, Dolf. Maar je hebt dan tenminste het gevoel, dat je ze geholpen hebt. Misschien wel geholpen om, te sterven. Vind je dat niet de moeite waard? Ik. . . ik vind, dat hier de noblesse ook een groote rol speelt. De noblesse, om je Christendom tenminste een klein beetje uit te leven in daden. En dan een leven, waarin niet gewerkt en mee gedragen wordt, is toch eigenlijk een bedelaarsleven, vind je ook niet? En dat rijmt ook niet bepaald met noblesse."

„Ja, dat is zoo. Dat is zoo, natuurlijk. Alleen, er zijn ook nog wel andere

wegen, die je gaan kunt, zonder een bedelaar te zijn."

Daarop heeft Mary geen antwoord klaar. Andere wegen, ja, ze zijn er. Maar, voor haar ook? Voor een Spinnetje?

In de drukke stationshall en op de trappen en op 't helverlichte perron schijnt alleen maar plaats te zijn voor luchtige gewoonheidswoorden. Eerst, wanneer de sneltrein als een vurige slang de verre bocht komt omgewenteld, roert Dolf het onderwerp ziekenhuis weer aan.

„Ben je wel eens vrij, daarginds?"

„Ja, wel; eens in de week een vrije middag. A.s. Woensdag is mijn beurt. Zeg. . . maar ik loop wat op; daar heb je den trein al."

„Ja, dat is em." Dan, haastig meebeneende: „Ik wou zeggen. . . . ik moet deze week in de stad wezen. Con-

ferereen over die baan. Zie ik je dan? Kan ik je komen halen?" „Halen streng verboden. Zien op straat, daar kunnen ze natuurlijk niets tegen doen. Maar zeg, m'n trein! Vooruit, jong! 'k Moet zien, dat ik een plaats krijg!"

„Kom mee, ik zoek wel. Dat is geen werk voor jou. Hier; dit lijken nog al behoorlijke lui."

Dan, samen staande voor de coupé nog, in een dwaas mengelmoes van aarzeling en gretige haast: „Vond je 't leuk, me hier terug te vinden, Mary? Zeg 't even, toe; daar komt die vent al aan, die kaartjesknipper. Leuk of niet?"

Er schokt iets in Mary's leven, bij die vraag. 't Schokt zoo fel, dat een deur er van open vliegt. Zoo'n deur, waarachter men ongedachte, glanzende verten ontwaart. Schemerig nog — maar zeer wezenlijk. En ze kunnen

naderkomen; ze zullen naderkomen. Dan zegt ze onbevagen en eerlijk, terwijl ze Dolf recht in de oogen ziet:

„Ja, Dolf, ik vond 't prettig.”

„Ik ook Mary'tje. En daarom zal ik je een zoen geven. Eentje maar — op afrekening. Mag 't?”

Komen de glanzende verten dan zoo spoedig al nader? Er is niets meer van gewilde luchthartigheid in Spinnetjes stem, eerder een groote schroom voor dezen vorm van levensopenbaring, wanneer ze haar toestemming geeft.

„'t Mag; maar dan meteen wegloopen hoor.”

Met gesloten oogen houdt ze Dolf haar wang voor, waarop ze zijn kus ontvangen wil. „Dag Mary'tje, dag meisje; tot Woensdag dan. Praten we Woensdag verder?” En zij, geheel verstrikt in vreugdeverwarring: „Woensdag; ja.”

't Is een heel klein en blozend Spinnetje, dat weg duikt in haar tweede klas-coupéhoekje en zich onaantastbaar maakt voor haar medereizigers. Onwillekeurig vouwen zich haar handen, om God bij haar schoone gedachten tot Getuige te nemen. Werelden openen

zich voor haar. Zon glanst over alle zijden, en midden in die glanzende staat Dolf — groot en trouwhartig. Dolf, die Woensdag komt, voor haar. Woensdag, Woensdagzaleen geluksdag worden!

En Tanneke, die, haar belofte getrouw, op het kil-tochtige perron haar schapje staat op te wachten, denkt: „Wat heeft die kleine Mary toch gevonden, vandaag! We hebben haar den langsten tijd gehad, als ik me niet vergis.”

„Prettig feest gehad, Spinneke?”

„O, zuster Tan, 't was zoo fijn.”

Dan, inhakend in Tanneke's arm; onbevagen nog door eigen overstelpende vreugde: „Woensdag komt hij hier. . . .”

Nu aarzelen Tanneke's gedachten even om den ongedachten sprong te maken: Jarige moeder — hij. „O, is er een hij?” vraagt ze zoekend.

En Mary lacht, diep uit haar hart. „Ja, een hij; vandaag gekomen.”

„Kindje, dat is heerlijk voor je.”

Zuster Tan kan moeilijk haar handen vouwen, daar ze juist het controleurs-hokje naderen. Maar toch gaat er een dankgebed omhoog tot God, die voor 't glanzende Spinnetje zoo schoonen weg heeft uitgedacht.